

OLIVER HEYN

DAŇ ZA ÚSPĚCH JE
NESPOKOJENOST

STÁLE JE LEPŠÍ
30 LET
O NĚČEM
NEŽ
70 LET
O NIČEM

OLIVER
HEYN
.com

JSI
DIVNÝ

DOJEMNÝ PŘÍBĚH PODLE SKUTEČNÉ UDÁLOSTI

JSI DIVNÝ

Oliver Heyn

JSI DIVNÝ
Oliver Heyn

Text © 2016 Oliver Heyn

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Obálka © Oliver Heyn, 2017

Fotografie na obálce: Tomáš Raszka

<http://www.tomasraszka.cz>

Korektury textu: Vladimíra Krejčíková

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-118-9 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-119-6 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-120-2 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Kapitola první

JSI DIVNÝ

Jmenuji se Benedikt Heyn. Narodil jsem se v Praze roku 1990. O čtyři minuty později spatřil světlo světa i můj jednovaječný bratr Adam.

Náš táta nám zemřel v našich čtyřech letech. Na zákeřnou formu rakoviny.

Vzpomínka na mého otce mi zůstala jen jedna: malý model oranžového auta, který mi dal táta tehdy do dlaně – v nemocnici, kde umíral.

Smrtí otce se maminka uzavřela vůči okolnímu světu a byla tu jen pro nás dva.

S bráchou se máme moc rádi, ale celý život si přitom navzájem říkáme: „*Jsi divný.*“ Totiž... je to divné, když mám bráchu, který vypadá úplně stejně.

Bratr byl vždy a ve všem nejmíň o jeden krok přede mnou. Měl vždy dospělejší a racionálnější uvažování. Byl také klidnější povahy a mnohem více citlivý, někdy možná až přecitlivělý. Byl jsem to ale já, kdo podle nepsaného pravidla řídil náš vnitřní svět.

Už odmalička to chodilo tak, že jsme příliš přátel neměli. Mezi svými vrstevníky jsme nebyli oblíbení a čelili jsme neustálému posměchu. Posmívali se naší podobnosti. Opravdu málokdo nás od sebe dokázal rozeznat. Nikdy jsme to spolužákům nezazlívali, když si nás krutě dobírali jen proto, že jsme jednovaječná dvojčata. Jejich posměch nás však trápil. A tak se stalo, že jsme každý den utíkali z nepříliš přátelské reality do našich snů a představ.

Snílci jsme byli oba stejní. Snili jsme o krásném velkém světě, plném úspěchů a peněz. Nikdy jsme se nechtěli smířit s naší tehdejší realitou, ani si začít třeba jen zvykat na chudý život plný posměchu a hloupých komentářů.

Život jednovaječných dvojčat v mnoha směrech není *jednoduchý*.

Citová vazba mezi námi byla hodně silná. Nikdy jsme si to nechtěli přiznat, ale byli jsme tu takřka jen jeden pro druhého. Občas jsme se v něčem neshodli, ale žádný z nás nikdy nevyvolal hádku mezi námi dvěma. Vlastně největší rozvrat nastával ve chvílích, když jsme začali

řešit naše pihy... kdo z nás jich má víc. Takových dětinských roztržek bylo více, to zase ano.

Odmala jsme se zajímali o to, proč se lidi k sobě chovají, tak jak se chovají, zajímali jsme se o psychologii a mezilidské vztahy. Snad už v našich čtrnácti letech se naší nejoblíbenější hrou stala hra na soudce a advokáta: vyhrál ten, kdo dokázal nejrozumněji „uargumentovat“ toho druhého bez nejmenšího náznaku agrese.

Adam se mezi jiným značně zajímal také o to, jak vypadáme – a tuhle velkou starost měl za nás za oba. Neexistovaly špinavé boty nebo zmačkané tričko. Co kdybych byl náhodou nevhodně oblečen, a nějaká holka si mě s ním spletla!

Oba jsme byli štíhlí a vysokého vzrůstu, světle hnědé oči... a velká spousta pih. Nechávali jsme se stejně ostříhat a často jsme nosili ve stejný den stejný outfit. Rádi jsme mátlí a provokovali okolí.

Byli jsme středem pozornosti téměř všude. Dělal nám to často moc dobře. Zvláště holky se o nás zajímaly opravdu hodně. Platonickou lásku jsme měli snad každý týden novou. Možná právě to vyvolávalo až nenávistnou rivalitu spolužáků vůči nám... „*Zatracení pihatí zrzci!*“ To byla

věta, kterou jsme od našich spolužáků slyšeli asi nejčastěji.

Maminka jako samoživitelka moc vysoký rozpočet na měsíc neměla, a tak jsme byli nuceni žít velmi skromně. Snažili jsme se přivydělat nějaké peníze po brigádách. Jednou jsme trhali vstupenky do kina, jindy rozdávali letáky. Z každého výtědku jsme chtěli mamince pomoci, a tak jsme jí vždy aspoň malou finanční částkou přispěli na domácnost.

Maminka dala naší výchově vše, co mohla a uměla. Vnímala nás ovšem jako tým o jednom hráči. Málokdy nás oslovila jménem. Celý život jsme byli jen „kluci“ – nebyl tu Ben ani Adam.

Škola tehdy pro mě byla naprostou ztrátou času. Tak jsem to viděl já. Maminka měla samozřejmě odlišný názor. Měl jsem špatný prospěch, hlavně z matematiky. Nebyl jsem samozřejmě sám. Adamovo chápání matematiky se moc nelišilo od mého nechápání. Zato jsme oba měli rádi zeměpis, rádi jsme pátrali v mapách světa, kam se vydáme jednou na cesty.

Byli jsme s bráchou toho názoru, že co si budeme potřebovat spočítat, to si spočítáme. Existuje přeci kalkulačka. Ujišťovali jsme se navzájem, že rovnice stejně nikdy potřebovat nebudeme, a kdyby náhodou, někdo je pro nás přeci vyřeší.

Maminka byla z našeho „nadhledu“ poněkud zoufalá. Domluvila pro nás pro oba doučování matematiky, které ovšem vedlo jen k další ztrátě našeho času a mamčiných peněz. Snaha se však cenila a se čtyřkou z tohoto úžasného předmětu jsme základní devítiletku šťastně dokončili. Povinná školní docházka byla konečně za námi.

Společně jsme dále nastoupili na čtyřletý učební obor *Řízení gastronomického a hotelového provozu*. S prospěchem ze základní školy jsme neměli moc na výběr, a navíc se nám to zdálo zajímavé. Nejpozději ve třiceti jsme se viděli jako manažeři velkého hotelového řetězce. Byli jsme s bratrem úplně posedlí vzhlížením hodně hodně vysoko. Byli jsme ve svých představách o naší budoucnosti neskromní.

Velmi nás bavily cizí jazyky. Němčinu jsme ovládali výborně, protože babička z matčiny

strany byla Němka. Odmalička na nás mluvila jen německy.

Díky znalosti cizího jazyka, a současně i díky jistému pochopení ze strany našich učitelů, že nás nechtěli rozdělit, jsme se na školní praxi dostali oba do luxusního restaurantu na Starém Městě, v centru Prahy.

Poprvé v životě jsme vstoupili do krásného a velmi vznešeného prostředí oné restaurace. Pro mne to bylo místo, kde se setkávají jen ti úspěšní, bohatí a slavní. Byl jsem naprosto fascinován luxusním interiérem, způsobem stolování, chováním personálu...

A již od prvního dne mé praxe v tomto podniku jsem si uvědomoval, že se nikdy nesmírím s tím, že bych měl celý život jen uvádět hosty ke stolu.

Bylo nám 15 let. Stáli jsme v prostorné, spoře osvětlené kanceláři, stěny byly obloženy tmavým dřevem a celé místnosti dominoval masivní stůl, za nímž hrdě seděla majitelka tohoto podniku.

Byla to velmi pohledná dáma. Na druhé straně místnosti seděl za konferenčním stolem její manžel.

Paní Schwarzová nám položila otázku: „*Kde se, kluci, vidíte za 5 let?*“ Ani jednoho z nás nepřekvapila a okamžitě jsme oba zareagovali.

„*Na vašem místě, paní Schwarzová,*“ zněla má odpověď. Adam odvětil prakticky stejně: „*Za vaším stolem, paní Schwarzová.*“ V ten moment nastalo pět nejdelších vteřin v mém životě. Tvářili jsme se oba zcela vážně.

Majitelka zaměřila svůj přimhouřený pohled na Adama. „*Bene, jak to se mnou mluvíte, uvědomujete si vůbec, jak se chováte?*“ řekla rozčíleným hlasem.

„*Ano, uvědomujeme, paní Schwarzová. Ale Ben jsem já! A vy koukáte celou dobu na Adama.*“

Vtom se rozezněl v místnosti pobavený mužský smích. „*Kluci, koukejte padat, ať vás tu nevidím,*“ řekl pan Schwarz, a stále mu cukaly koutky smíchy.

Až s odstupem času jsem si uvědomil, že jsme to byli my, kdo odcházel z této situace jako vítěz. Měli jsme sice v dané chvíli více štěstí než rozumu, ale byl jsem přesvědčen, že jsme paní Schwarzovou zaujali. Možná naší přílišnou sebe-důvěrou, a možná ještě více naší podobností.

Byla to velmi elegantní dáma. Sebevědomí měla na rozdávání a pro ostré slovíčko nešla daleko. Nejvíce mě ale tehdy zaujaly její temně hnědé, bystré oči. Její ustavičně podezíravý pohled, naprosto sebejistá chůze na vysokých podpatcích a její parfém na mě působily jako afrodisiakum.

V mých očích to byla velká dáma a pojal jsem k ní obdiv. Taková „luxusní dáma“, a vlastnila takový luxusní restaurant!

Byl podzim roku 2005. V restaurantu se konalo setkání rodičů a učňů z naší školy, kteří sem chodili na praxi. Včetně nás dvou s bráchou nás přišlo sedm. Naše maminka pozvání přijmout nechtěla: připadalo jí to tam moc „nóbl“, a nejspíš v takové restauraci nikdy předtím nebyla. Vymlouvala se, že nemá nic společenského na sebe. S bráchou jsme to ale nevzdávali a maminku stále přemlouvali, až nakonec i přemluvili, a ona přišla. Byli jsme rádi, a moc jsme si přáli, aby si užila hezký večer.

Večer to byl příjemný. Prostorem restaurantu se z reproduktorů tiše nesla klavírní sonáta.

Poprvé jsem se tehdy cítil jako úspěšný mladý muž. Alespoň tedy na tento jeden jediný večer.

Bylo sedm hodin a restaurace byla téměř obsazena. Občas jsem si všiml pohledů od jiných stolů na mě a na Adama. Lidé nikdy nepřestanou být fascinováni jednovaječnými sourozenci. Oba jsme to milovali.

Od jednoho stolu k nám však plynuly pohledy ještě intenzivnější. Oba jsme si toho všimli. U stolu seděly dvě ženy, jejichž věk jsme tipovali tak na čtyřicet let. Byly elegantně oblečené a jejich pohledy se stále setkávaly s našimi.

Evidentně jsme byli i jejich hlavním tématem. Aniž jsme to tušili, nastával právě klíčový okamžik našeho života.

„*Proč na nás neustále tak koukaj?*“ řekl rozpačitě Adam. Nevěnoval jsem jeho slovům přílišnou pozornost, protože jsem v tu chvíli sledoval hlavně naši hostitelku, paní Schwarzovou. Ta sebevědomým krokem procházela mezi stoly a ptala se hostů, jestli je vše v pořádku a zda jim chutná. Byla si velmi dobře vědoma svého přitažlivého vzhledu, kterého dokázala patřičně využít. Mnohý host se za ní pootočil.

Její charisma bylo pro mne magické. Mohl jsem na ní oči nechat. Vůbec jsem si nechtěl připustit, že by to nemohlo vyjít. Nevnímal jsem fakt, že jsem jen učeň a ona majitelka luxusního restaurantu, a ani ten obrovský věkový rozdíl. Čím dál víc jsem si začínal uvědomovat, že veškeré mé myšlenky se točí kolem představy mého prvního sexu právě s ní.

Brácha měl pravdu. Byl jsem do ní zahleděný a měl „jen ten jeden“ cíl. No, bylo mi patnáct let...

Zrovna když se mé fantazie ubíraly tím nejnaivnějším směrem a hlavou mi letěly všemožné nemravnosti, přinesl číšník k našemu stolu bílé víno, které pila máma, a pro nás Colu se slovy: „*Toto vám posílají dámy z trojky.*“ Maminka situaci vůbec nepochopila a začala se nenápadně zajímat, kde že je ten stůl číslo tři. Pohled maminky jsem nasměroval ke stolu, kde seděly ty dvě dámy.

„*To jsou ty dvě paní, co na nás s bráchou tolik koukají a pozorují nás,*“ řekl jsem mamince.

„Je to velmi neslušné, takhle okatě se na někoho dívat... Pokud něco chtějí, mají sem přijít a říct mi to,“ odpověděla mi maminka nevrlym hlasem.

Dámy z trojky, jako kdyby to slyšely, během chvíle stály obě u našeho stolu. Adam mi v rychlosti jen špitl: „Mrkej na to, zrzku, to jsou baby!“ Jedna byla brunetka, krátké vlasy, kostýmek, štíhlá, druhá blondýna, vlasy do culíku, štíhlé postavy. Obě velmi elegantní.

Plynulou angličtinou na nás spustila jedna z nich: „Dobrý večer. Velmi se omlouváme, že vás vyrušujeme, a současně se omlouvám za nás obě, že jsme asi ne zcela vybíravým způsobem hleděly tady na mladé muže. Přijměte prosím velkou omluvu. Jsem šéfredaktorkou módního časopisu, Carole Leavitt.“

Druhá paní se nám představila jako Suzanne Rousseau: „... já zastupuji pařížskou modelingovou agenturu.“ Maminka se s tázavým pohledem obrátila na nás, protože anglicky nerozuměla. S bráchou jsme se synchronně usmáli a rychle jsme mamince poslední věty přeložili. „Můžeme si jít s nimi chvílku povídat, mami?“ dodal Adam.

„Zůstaňte oba, kde jste. Jistě nebudu vaší debatě nijak překážet. Budete mi překládat, abych jim rozuměla.“ Představili jsme maminku a poté i sebe samotné.

„Přisedněte a povězte mi, čím vás moji kluci tak zaujali...?“ zeptala se maminka s podezřivým tónem v hlase. Vše jsme překládali do angličtiny. Občas jsme si na nějaký výraz nemohli vzpomenout, a tak jsme i trochu improvizovali.

„Děkujeme za váš čas, paní Heynová,“ začala madame Leavitt.

Paní Rousseau plynule navázala. „Paní Heynová, osobně se setkávám s takovou situací poprvé. Nikdy neoslovuji potenciální modely přímo na ulici nebo po restauracích. Máte výjimečné chlapce. Jsem si tím naprosto jistá. Chlapci mají velkou šanci... jejich neuvěřitelná podoba, stejné grimasy, krásné úsměvy... Vyzařuje z nich sebevědomí, jsou velmi zajímaví. Opravdu jsem jimi nadšena, jistě jste na syny patřičně hrdá.“

Maminka začala rozpačitě. „Víte, snažím se kluky vychovat, jak nejlépe umím, a není to s nimi lehké. Mají svoji hlavu, a fungují jen společně.“

Někde jsem udělala ve výchově chybu. Kluci nejsou schopni fungovat samostatně. Snažím se je vést k dobrým mravům. Vychovávám je sama. To ano, jsem na ně pyšná, ale nevím, jestli bych byla za tohle ráda. Dost jsem toho četla o různých modelkách, a myslím, že takový svět není pro mé kluky vhodný...“

„Paní Heynová,“ reagovala paní Rousseau, „to je mi líto. Předpokládám, že chlapci ještě nejsou zletilí. Chtěla bych si s vámi pohovořit o potenciální nabídce pro vaše syny. Slibte mi, prosím, že ji alespoň zvážíte. Byla by to pro oba velká šance. Postarala bych se osobně o uvolnění chlapců ze školy na několik dní. V Paříži bych osobně dohlédla na jejich ubytování, na bezpečnost chlapců a ostatní záležitosti. Mohla byste se na mě spolehnout.“

Pokud projevíte zájem o setkání se mnou, tady je má navštívenka. Kdykoliv mi zavolejte a domluvme si schůzku. V Praze budu do pondělí.“

„Ještě jednou se omlouváme, Paní Heynová,“ doplnila ji madame Leavitt. „Nechtěli jsme vám narušit večer. Toto je však opravdu výjimečná situace. Ještě nikdy jsem se nesečkala s tak pohlednými a svým vzhledem tak zajímavými dvojčaty.“

Maminka si váhavě vzala navštívenku od paní Rousseau.

„*Děkuji. Popřemýšlím a proberu to s klukama,*“ odpověděla.

S bráchou jsme po celou dobu ani nedýchali. Hltali jsme každé slovo paní Rousseau. Když se začala zmiňovat o Paříži, jen jsme se na sebe podívali. Oba jsme věděli, jak obrovská je to šance.

Bylo nám s bráchou jasné, že se to mamince moc nezamlouvá. V duchu jsem se modlil, aby to hned celé nezavrhla.

Po zbytek večera toho maminka už moc nenamluvila. Bylo na ní znát, že celé to setkání jí nebylo příliš příjemné. Cítila se možná i trapně, že nemohla komunikovat sama – kvůli jazykové bariéře.

Byl jsem z celé události tak rozrušený, že jsem kupodivu úplně zapomněl sledovat hostitelku dnešního večera, paní Schwarzovou.

„*Brácha, tohle je velká příležitost. Uvědomuješ si to? Tohle bude naše vstupenka do světa, kde budeme oba možná jednou něco znamenat. Do*

velkého světa! Modeling je velká věc!“ řekl jsem nadšeným hlasem Adamovi.

„Co máma? Nemůžeme ji tu přeci nechat samotnou. Byla by smutná. Bude mít o nás strach,“ odpověděl Adam.

„Zrzku, zapřemýšlej! Víš, jak moc bysme mámě mohli ale taky pomoci? Mohli bysme jí dávat nějaké peníze, co vyděláme. Pomohlo by jí to. Odpočine si od nás, no a ještě se stylově ulejeme ze školy!“ odpověděl jsem já.

„Neříkej mi pořád zrzku. Jsi divný. Musíme si s mámou sednout a vše s ní prodiskutovat. Záleží mi na tom!“ řekl rozhodným tónem Adam.

Kapitola druhá

HVĚZDIČKY

Letadlo do Paříže nám odlétalo z pražského letiště v 11:30. Nespali jsme skoro celou noc. Do desáté hodiny večerní jsme byli nuceni poslouchat mamčinu kázání a rekapitulaci slušného chování. Po zbytek noci jsme si společně představovali, co vše nás asi tak v Paříži čeká.

Byli jsme plni očekávání. Poprvé poletíme letadlem. Nové, neznámé město, nové tváře.

Maminka nás ráno doprovodila na letiště. Loučení se neobešlo bez jejích slz. Několikrát nezapomněla zopakovat, hlavně ať se všude slušně chováme a nikde jí neděláme ostudu a hlavně abychom se jí v pořádku vrátili.

Adam měl z letu trochu strach. Při startu letadla mě chytil za ruku: „Řekni mi, že se nám nic nestane.“ Podíval jsem se mu do očí: „Nestane. Určitě se nám nic, bráško, nestane.“ Na ten moment nikdy nezapomenu. Na výraz v jeho očích. Nebyl tam jen strach z letu. Bylo tam ještě něco navíc. V té chvíli jsem si uvědomil, jak moc

mám svého bratra vlastně rád a jak jsem na něm závislý.

Po dobu celého letu jsme mluvili o mamince a o snaze, kterou jsme museli vynaložit na to, aby nás do Paříže samotné pustila. Opravdu nebylo jednoduché už jen přesvědčit ji, aby se ozvala té paní, od níž dostala v restauraci vizitku. Ke schůzce pak naštěstí došlo a paní Rousseau mamince vše vylíčila jako naprosto normální a krátký výlet do Paříže.

„Vítáme vás na letišti Charles de Gaulle v Paříži,“ ozvalo se z palubního rozhlasu po celé kabině letadla.

V příletové hale nás již čekal řidič s cedulkou nad hlavou, „HEYN BROTHERS“.

„Podívej, támhle je,“ řekl natěšeným hlasem Adam, jakmile si všiml řidiče s naším jménem.

Cesta z letiště trvala necelou hodinu. Celou jízdu autem do hotelu jsme velmi emotivně prožívali, neustále jsme si z okna za jízdy na něco ukazovali. Byli jsme ze všeho pěkně vykulení. Řidič byl moc sympatický Hispánec. Stále nás pozoroval ve zpětném zrcátku. Za cestu několi-